

Emília Rovira Alegre: «La música pot commoure i, per tant, moure les persones a actuar»

Parlem amb la pianista, cantant i compositora lleidatana sobre el nou darrer treball, 'Amor i ràbia', que avui veu la llum

Emília Rovira Alegre | Luzdcalle

L'amor i la ràbia d'**Emília Rovira Alegre?** es tradueixen en una desena de melodies que parlen justament d'això: la confluència entre emocions contradictòries en un mateix espai-temps. Tracta sobre la possible existència d'un món interior tranquil en un món exterior convuls, i de la necessitat d'expressar-se i prendre consciència. La cantant, nascuda a Lleida i resident a Nourega, ens explica els detalls d'aquest darrer treball on, per primera vegada, s'atreveix a musicar les pròpies paraules.

Comptes amb trajectòria com a poeta, però encara no havies compost cançons amb les teves lletres. Què t'ha animat a fer-ho, aquesta vegada?

Les cançons que tenia amb lletra pròpia no m'acabaven de fer el pes. Des de ja fa molts anys he musicat poesia catalana i anglesa, i això suposo que em frenava una mica. Sempre pensava que les meves lletres no estarien a l'altura dels poemes musicats. Així i tot, de sobte em van venir moltes ganes d'explicar en primera persona com em sentia per dins i de denunciar certes injustícies. Llavors vaig escriure les cançons amb lletra meua que hi ha en el disc. Són cançons molt

sinceres, que em van sortir d'una forma molt natural perquè en aquell moment tenia coses a dir. Per mi, l'art és l'autenticitat modelada amb el treball.

Al disc parles de diverses injustícies que contaminen el món. Quina és la teva fórmula de lluitar contra això, a través de la música?

Per poder canviar una realitat el primer pas que cal fer és ser-ne conscient. Amb les meves cançons simplement vull que es parli d'aquestes injustícies, com tu i jo estem fent ara mateix. Sé que els canvis reals no venen de la música, sinó de les polítiques concretes, de les lleis que s'aproven als parlaments. Però la música sí que pot commoure i, per tant, moure les persones a actuar. I amb la força de la gent mobilitzada és com s'han aconseguit sempre les grans conquestes socials. Tant la qüestió dels refugiats, com la de la violència masclista com la dels presos polítics són temes que s'han de resoldre amb polítiques concretes. No amb paraules ni gestos buits.

T'uneixes a la força de la cançó protesta, llavors?

Sí. Darrere de cada acte, hi ha una emoció o un pensament que l'ha motivat. L'art, pel fet de ser una cosa tan particularment humana, és capaç d'influir molt en els estats anímics i en els pensaments de les persones. Totes les revolucions tenen els seus cantautors de referència. No és casualitat.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PUAIWYHfRIU>

Podries destacar alguna cançó en particular, que per algun motiu et commogui diferentment de la resta?

Que difícil! El disc està concebut per ser escoltat de dalt a baix. Hi ha un sentit darrere de l'ordre de les cançons. Potser si he de respondre quina de les cançons és més "jo", diria que la darrera: "Vull escriure". És com un bolero, com un estàndard de jazz. El missatge central de la cançó és que la música té el poder de transportar-nos a certs llocs, d'acostar-nos a les persones, encara que estiguin lluny, o que hagin mort. La música és un pont intemporal entre les ànimes. Aquest seria el missatge final del disc.

Quina música t'inspira, a l'hora de posar-te a compondre?

La meua influència és tota la música que m'agrada. Si, de tant en tant tinc la sort que alguna melodia que escric està ben feta, això segur que és culpa de **Chopin** o de **Cole Porter**. També els grans cantautors clàssics els escolto quasi a diari: convisc amb la música de **Leonard Cohen, Joni Mitchell, The Beatles, Tom Waits, Dolly Parton, Georges Moustaki, Jacques Brel...** Sempre dic mig de broma que els músics que més m'agraden o bé estan morts o bé tenen Alzheimer. La música actual l'escolto amb molta cura, perquè hi ha moltes coses que triomfen que em semblen de mal gust.

Emília Rovira Alegre Foto: Luzdcalle

Aquí els darrers mesos han sigut molt complicats per als artistes. A Noruega, com s'està vivint la crisi sanitària en el sector musical?

Noruega és un país molt ric, i com que el govern té diners ha donat moltes ajudes al sector. La burocràcia és, en general, àgil i fàcil. Tinc companys que han rebut beques i ajuts importants durant la pandèmia.

I el teu disc, es podrà sentir en directe pròximament?

Sí, tenim programat un gran concert de presentació amb banda i convidats de luxe el dia 26 de febrer a la Sala 1 de l'Auditori Enric Granados de Lleida. Ja es poden adquirir les entrades en línia (<https://auditorienricgranados.cat/programacio/8681/>) . Serà una gran festa... En tinc moltes ganes!